

Sted, at det tilfredsstillende ham, og jeg erkjender ogsaa ganske vist, at det er en Forbedring af § 11; men jeg maa lige fuldt i høi Grad beklage, at det ærede Udvalg aldeles er fraveget den Redaktion af § 11, som forelaa sidste Gang, denne Sag var til Behandling, thi der var dette Spørgsmaal stillet paa en hel anden Maade, idet det nemlig der var sat som det Principale, at det gjordes Politiet og Veibestyrelsen til Pligt at foranstalte Paataale af Brud paa Veifreden, og jeg tror ingenlunde — hvad jeg nærmere skal paavise —, at Forholdet efter det nu Foreliggende vil stille sig paa samme Maade. Udvalget har jo bibeholdt hele § 11, og det er kun til Paragrafens næstsidste Stykke, at Udvalget har troet at burde knytte en Forbedring. Den ærede Ordfører hentydede til en Diskussion, som forrige Gang blev reist af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing), med Hensyn til at Ansvar ikke kan paahvile en Husbond eller Gier af Kreaturer for sine Børns eller sit Dyendes Forseelser mod Veifreden, og uden at gaa nærmere ind derpaa erkjendte den ærede Ordfører, at dette maatte være juridisk rigtigt. Jeg erkjender det ogsaa, men det har ingenlunde tidligere været iagttaget i Praxis. Nu maa vi jo altsaa gaa ud fra, at det er det ene Rigtige, at en Husbond ikke kan straffes for sine Børns eller sit Dyendes Veiforseelser, og det er ogsaa i dette Diemed, at Udvalget har stillet sit Endringsforslag under Nr. 2, idet det nemlig har foreslaaet at lade Ordet „sine“ udgaa for ikke at forhindre, at den, der tætrer en Andens Dyr paa Veien, skal kunne straffes. Udvalget burde imidlertid have læst en lille Smule videre, thi det samme Ord kommer igjen i 2den Linie. Som det altsaa nu vil komme til at staa, hvis Udvalgets Forslag under Nr. 2 vedtages, vil Resultatet blive, at naar en Karl eller et Barn tætrer et Husdyr paa Veien, kan han straffes, men græssede med et Husdyr paa Veien, kunne de ikke straffes! Hvorledes dette skal blive rettet nu, ved jeg ikke. Naar man fastholder den jur-

diffe Grundsatning, at Gieren ikke kan straffes for sit Dyendes eller sine Børns Gjerninger med Hensyn til Veiforseelser, men at Straffen skal falde paa disse, gad jeg egentlig nok vide, hvor ofte Straf vil blive anvendt. Man maa nemlig erindre, at Børn ingenlunde kunne straffes for enhver Forseelse. Straffeloven siger, at Børn under 10 Aar kunne ikke straffes; hvis Børnene ere mellem 10 og 15 Aar, kunne de kun straffes for Forseelser, der vilde have medført høiere Straf end simpelt Fængsel for Menneffer over 18 Aar, og i det Hele taget er Reglen den, at Børn under 15 Aar ikke kunne straffes for Forseelser, hvis Utilløblichkeit de ikke ere i Stand til at indse. Men, er der Noget, som de ikke ere i Stand til at indse, saa er det det, at det er urigtigt at lade Roer græssede i Veigrøften, og Resultatet vil, naar Udvalget ikke vil have Noget ind i Loven om Gierens Ansvarlighed, blive det, at Børn kunne trække paa Landeveien med Kreaturer, uden at man kan gøre dem Noget. Ja, der kommer ganske vist det til, at saa kan Dyret optages, og saa vil Gieren blive straffet, men saa vil den Fordel være aldeles betydningsløs, som det skulde være for Politiet, at man skulde kunne straffe uden at optage, og saa ville vi faae det kuriøse Tilfælde, at, naar et Kreatur bliver optaget, skal Gieren betale Optagelsespenge og skal straffes derigjennem, og saa skal der endvidere anlægges Sag mod N., N., der skal straffes med Mulkt, men det tror jeg ikke er nogen heldig Ordning. — Naar der i denne Lov tales om den Forurettede, antager jeg, at derved menes den, der, saafremt Skaden er sket, er berettiget til Erstatning, kort sagt den, som Skaden gaar ud over, nemlig Gieren for privat Eiendoms Bedkommende og Veibestyrelsen for Veies; dette antager jeg, den ærede Ordfører vil give mig Ret i? — Ja, hvad enten den ærede Ordfører vil give mig Ret dert eller ikke, saa kan det ikke forstaas anderledes; det maa forstaas saaledes efter Loven. Saa indtræder altsaa det kuriøse Tilfælde, at,